Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá rozšírená komora)

zo 17. decembra 2025*

„Inštitucionálne právo – Vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu – Pravidlá o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu – Zmena systému dobrovoľného doplnkového dôchodkového zabezpečenia – Oznámenie o určení práv na dôchodok z dobrovoľného doplnkového dôchodkového zabezpečenia – Námietka nezákonnosti – Nadobudnuté práva – Právna istota – Legitímna dôvera – Právo vlastniť majetok – Proporcionalita – Parlamentná nezávislosť – Rovnosť zaobchádzania – Žiadosť o vyňatie dokumentov zo spisu“

V spojených veciach T-620/23 až T-1023/23,

Enrique Barón Crespo, bydliskom v Madride (Španielsko), a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe[1], v zastúpení: J. Martínez Gimeno, X. Codina García-Andrade, F. Díaz-Grande Rojo a S. Fernández Tourné, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: N. Görlitz, M. Ecker, J.-C. Puffer a C. Burgos, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

na poradách v zložení: predsedníčka komory A. Marcoulli (spravodajkyňa), sudcovia J. Schwarcz, L. Madise, W. Valasidis a L. Spangsberg Grønfeldt,

tajomník: P. Nuñez Ruiz, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä rozhodnutie z 30. novembra 2023 o spojení vecí T-620/23 až T-1023/23 na účely konečného rozhodnutia,

po pojednávaní z 19. júna 2025,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: španielčina.

[1] Zoznam ďalších žalobcov je pripojený iba k zneniu oznámenému účastníkom konania.

Rozsudok

1 Žalobcovia Enrique Barón Crespo a ďalšie fyzické osoby, ktorých mená sú uvedené v prílohe, sa svojimi žalobami podanými na základe článku 263 ZFEÚ domáhajú zrušenia prvého výmeru dôchodku, na ktorý majú nárok v rámci systému dobrovoľného doplnkového dôchodkového zabezpečenia poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „SDDDZ“), na základe rozhodnutia predsedníctva Európskeho parlamentu z 12. júna 2023, ktorým sa menia vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ C 227, 2023, s. 5, ďalej len „rozhodnutie z roku 2023“), ako aj následných výmerov.

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobcovia sú bývalí poslanci Parlamentu, ktorí vstúpili do SDDDZ a prispievali do neho, alebo ich oprávnení dedičia. Svoj dôchodok z SDDDZ začali poberať pred prijatím rozhodnutia z roku 2023.

3 Článok 1 rozhodnutia z roku 2023, ktorý sa uplatňuje od 1. júla 2023, zaviedol nový odsek 1a do článku 76 vykonávacích pravidiel k štatútu poslancov Európskeho parlamentu prijatých rozhodnutím predsedníctva Európskeho parlamentu z 19. mája a 9. júla 2008 (Ú. v. EÚ C 159, 2009, s. 1, ďalej len „vykonávacie pravidlá k štatútu“), ktorý stanovuje:

„Výška dôchodku bývalých poslancov alebo iných príjemcov podľa článkov 1, 3 a 4 prílohy VII k pravidlám [o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu], ktorý sa stal splatný pred 1. júlom 2023, sa od tohto dátumu znižuje a upravuje takto:

a) výška dôchodku podľa článku 2 ods. 1 prílohy VII k pravidlám [o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu] a výška maximálneho a minimálneho dôchodku v súlade s článkom 2 ods. 2 uvedenej prílohy sa znižuje o 50 %;

b) základný plat sudcu Súdneho dvora Európskej únie v zmysle článku 2 ods. 1 a 2 prílohy VII k pravidlám [o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu] je základným platom k 30. júnu 2023 a po tomto dátume sa neaktualizuje“.

4 Parlament zaslal každému zo žalobcov prvý výmer dôchodku, na ktorý mali nárok v rámci SDDDZ, pričom uplatnil takto zmenené ustanovenie vykonávacích pravidiel k štatútu poslancov Európskeho parlamentu uvedené v bode 3 vyššie, a potom aj následné výmery (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

II. Návrhy účastníkov konania

5 Žalobcovia v poslednom znení svojich návrhov navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutia,

– uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy konania.

6 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žaloby,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

A. Úvodné poznámky týkajúce sa SDDDZ

7 Až do zavedenia jednotného dôchodkového systému pre všetkých poslancov sa dôchodky riadili pravidlami o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „pravidlá PÚVPP“). Poslanci poberali dôchodok od členského štátu, v ktorom boli zvolení. Podľa článku 1 ods. 2 prílohy III k pravidlám PÚVPP, ak však zo systému národného sociálneho poistenia nevyplýva nárok na dôchodok alebo ak výška alebo podmienky vyplácania starobného dôchodku neboli rovnaké ako výška alebo podmienky uplatniteľné na poslancov národného parlamentu členského štátu, za ktorý bol poslanec zvolený, poslanec mohol získať starobný dôchodok alebo doplatok k starobnému dôchodku vyplácanému z rozpočtu Európskej únie, ktorého výška a podmienky boli rovnaké ako výška a podmienky starobného dôchodku poberaného členmi dolnej komory tohto štátu.

8 Nezávisle od dôchodku opísaného v bode 7 vyššie a z dôvodu veľkých rozdielov medzi vnútroštátnymi dôchodkovými systémami bol zavedený systém dočasného doplnkového dôchodkového zabezpečenia otvorený pre všetkých poslancov podľa stanovených podmienok. Predsedníctvo Parlamentu (ďalej len „predsedníctvo“) tak 12. júna 1990 prijalo právnu úpravu týkajúcu sa SDDDZ, ktorá je v konečnom dôsledku zahrnutá do prílohy VII k pravidlám PÚVPP. Podľa článku 1 tejto prílohy bolo cieľom SDDDZ zaručiť doživotný doplnkový dôchodok pre tých, ktorí sa rozhodli zúčastňovať sa na ňom, až kým nebude prijatý jednotný štatút. Základ pre výpočet príspevkov a výšky dôchodkov predstavoval 40 % platu sudcu Súdneho dvora Európskej únie. SDDDZ bol financovaný z jednej tretiny príspevkami poslancov, ktorí do neho vstúpili, a z dvoch tretín Parlamentom. Sledoval kapitalizačný model dôchodkového zabezpečenia založený pôvodne na poistno-matematickej rovnováhe, z ktorej najmä vyplývalo, že ročný príspevok poslanca zodpovedá jednej tretine práv na dôchodok nadobudnutých v tom istom roku, pričom ročný príspevok Parlamentu pokrýva zvyšné dve tretiny (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 45).

9 Kvestori Parlamentu zriadili doplnkový dôchodkový fond s názvom „Fonds de pension – députés au Parlement européen“ (Dôchodkový fond – Poslanci Európskeho parlamentu) vo forme neziskového združenia (ďalej len „fond“). Tento fond bol poverený prijímaním príspevkov od poslancov a Parlamentu, správou tohto majetku a vyplácaním doplnkových dôchodkov. Tento fond sám v marci 1994 založil investičnú spoločnosť s variabilným kapitálom (SICAV) podľa luxemburského práva s názvom „Fond de pension – Députés au Parlement européen, Société d’investissement à capital variable“, ktorá spravovala investície fondu.

10 Štatút poslancov Európskeho parlamentu, ktorý bol prijatý rozhodnutím Európskeho parlamentu z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (2005/684/ES, Euratom) (Ú. v. EÚ L 262, 2005, s. 1, ďalej len „štatút“), nadobudol účinnosť 14. júla 2009, prvý deň siedmeho volebného obdobia. Týmto štatútom sa zaviedol konečný systém dôchodkového zabezpečenia pre poslancov. Článok 27 ods. 1 štatútu ako predbežné opatrenie okrem iného stanovuje, že fond zriadený Parlamentom sa po 14. júli 2009 zachová pre poslancov alebo bývalých poslancov, ktorí v tomto fonde nadobudli alebo nadobúdajú práva. Podľa článku 27 ods. 2 štatútu zostávajú nadobudnuté práva alebo budúce nároky zachované v plnom rozsahu a Parlament môže stanoviť predpoklady a podmienky nadobudnutia nových práv alebo budúcich nárokov. Okrem

toho podľa článku 27 ods. 3 a 4 uvedeného štatútu poslanci, ktorí sú už poistení v SDDDZ, už nemôžu, okrem výnimiek (pozri bod 11 nižšie), nadobudnúť žiadne nové práva v tomto fonde a novozvolení poslanci od roku 2009 do neho nemôžu pristúpiť.

11 Vykonávacie pravidlá k štatútu nadobudli podľa ich článkov 73 a 74 účinnosť 14. júla 2009 a v ten istý deň stratili platnosť pravidlá PÚVPP s výhradou prechodných ustanovení. Pokiaľ ide o prechodné ustanovenia, článok 76 vykonávacích pravidiel k štatútu v znení platnom ku dňu nadobudnutia účinnosti štatútu stanovuje:

„1. Doplnkový (dobrovoľný) starobný dôchodok poskytovaný podľa prílohy VII k pravidlám PÚVPP sa podľa tejto prílohy naďalej vypláca osobám, ktoré poberali tento dôchodok pred nadobudnutím účinnosti štatútu.

2. Nárok na dôchodok, ktorý vznikol pred nadobudnutím účinnosti štatútu podľa vyššie uvedenej prílohy VII, je naďalej platný. Vypláca sa za podmienok stanovených v uvedenej prílohe.

3. Nový nárok môžu po dni nadobudnutia účinnosti štatútu a v súlade s vyššie uvedenou prílohou VII naďalej získať poslanci zvolení v roku 2009, ak:

a) boli poslancami v predchádzajúcom volebnom období a

b) už získali alebo im vznikal nárok v systéme doplnkového dôchodkového zabezpečenia a

c) členský štát, v ktorom boli zvolení, prijal v súlade s článkom 29 štatútu odchylnú právnu úpravu alebo ak sa v súlade s článkom 25 štatútu rozhodli pre vnútroštátny systém a

d) nemajú nárok na národný ani európsky dôchodok plynúci z výkonu mandátu poslancov Európskeho parlamentu.

4. Poslanci platia príspevky do… fondu zo svojich súkromných zdrojov.“

12 Nadobudnutie účinnosti štatútu a jeho vykonávacích pravidiel tak ukončilo financovanie fondu príspevkami s výhradou uplatnenia výnimky stanovenej v článku 76 ods. 3 uvedených pravidiel.

13 Ustanovenia týkajúce sa SDDDZ boli niekoľkokrát zmenené s cieľom zohľadniť finančné ťažkosti fondu, ktoré sa zhoršili v dôsledku finančnej krízy v rokoch 2007/2008 a s ukončením financovania tohto fondu, až na určité výnimky, po nadobudnutí účinnosti štatútu a jeho vykonávacích pravidiel (pozri bod 12 vyššie).

14 Percentuálny podiel príspevku poslancov tak bol viackrát zvýšený, mimoriadny príspevok na pokrytie deficitu fondu bol vyberaný od prispievateľov a Parlamentu v rokoch 1996 až 1998, vek požadovaný na poberanie doplnkového dôchodku sa zvýšil, v roku 2009 bola zrušená možnosť predčasného odchodu do dôchodku vo veku 50 rokov, rovnako ako možnosť získať vyplatenie dôchodku vo forme paušálnej sumy a odvod vo výške 5 % bol zavedený zo všetkých výplat dôchodku, pokiaľ ide o dôchodky splatné od 1. januára 2019.

15 Konkrétne rozhodnutím z roku 2023 Parlament zvýšil vek odchodu do dôchodku zo 65 na 67 rokov a znížil o polovicu nielen výšku doplnkových dôchodkov splatných od 1. júla 2023, ale aj výšku dôchodkov splatných pred týmto dátumom, pokiaľ ide o sumy splatné od tohto dátumu. Parlament sa tak rozhodol znížiť o polovicu splatné sumy v rámci SDDDZ vyplácané od

1. júla 2023 bez ohľadu na to, či príjemcovia nadobudli svoje dôchodkové práva pred prijatím rozhodnutia z roku 2023 alebo po ňom. Rozhodnutím z roku 2023 sa takisto ruší aktualizácia výšky dôchodkov, ktorá sa vykonávala na základe základného platu sudcu Súdneho dvora Európskej únie.

16 Rozhodnutie z roku 2023 odôvodňuje takto prijaté prísne opatrenia „mimoriadne chúlostivou“ situáciou fondu, konkrétne aktívami vo výške 52,8 milióna eur ku koncu roka 2022, keď by sa ročná výška dôchodkov, ktoré sa majú vyplácať, mala do roku 2030 pohybovať od 22 do 23 miliónov eur. Stanovuje sa v ňom, že aktíva fondu by sa mohli vyčerpať už v roku 2024 a najneskôr by sa vyčerpali v roku 2025 s nefinancovaným poistno-matematickým deficitom vo výške približne 310 miliónov eur. Podľa rozhodnutia z roku 2023 sú prijaté opatrenia zamerané na ochranu fondu v krátkodobom horizonte, pričom jeho životnosť sa predĺži do roku 2027, a na ochranu daňových poplatníkov EÚ, pričom deficit fondu sa zníži na 86 miliónov eur.

B. O návrhu Parlamentu na vyňatie dvoch dokumentov zo spisov

17 Parlament žiada, aby obe stanoviská vydané jeho právnou službou, ktoré boli priložené k žalobám, boli odstránené zo spisov. Tvrdí, že ide o dôverné interné dokumenty, ktorých sprístupnenie nepovolil.

18 Žalobcovia nesúhlasia s návrhom Parlamentu. Tvrdia, že obe takto predložené stanoviská právnej služby Parlamentu sú mimoriadne objasňujúce. Dodávajú, že pokiaľ ide o stanovisko z roku 2005, je neoddeliteľnou súčasťou správy správnej rady Fondu, ktorá bola predložená predsedníctvu, a pokiaľ ide o stanovisko z roku 2018, členovia Parlamentu majú právo nahliadať do všetkých spisov, ktoré má Parlament alebo výbor k dispozícii, a nahliadnutie do tohto stanoviska im nebolo odmietnuté.

19 Na úvod treba na jednej strane pripomenúť, že zásada rovnosti zbraní, ktorá je logickým dôsledkom samotného pojmu „spravodlivý proces“, zaručeného najmä článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), zahrňuje povinnosť poskytnúť každému účastníkovi konania primeranú možnosť uviesť svoje tvrdenia vrátane dôkazov za podmienok, ktoré ho zjavne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Na druhej strane v práve Únie platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, z ktorej vyplýva, že prípustnosť dôkazu, ktorý bol včas predložený, možno na súde Únie spochybniť iba na základe toho, že tento dôkaz bol získaný nezákonne (pozri rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 128 a 129 a citovanú judikatúru).

20 V prípade dôkazov, ktoré účastník konania predložil neoprávnene, ako sú interné dokumenty uvedené v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), je potrebné zvážiť záujmy príslušných účastníkov konania, pokiaľ ide o ich právo na spravodlivý proces, s prihliadnutím na záujmy chránené pravidlami, ktoré boli porušené alebo obídené pri získavaní takýchto dôkazov. Súd Únie tak musí vyvážiť na jednej strane záujmy žalobcu, ktorý predložil tieto dôkazy, najmä vzhľadom na ich užitočnosť na účely posúdenia dôvodnosti žaloby, ktorá mu bola predložená, a na druhej strane záujmov protistrany, ktoré by mohli byť konkrétne a účinne poškodené ponechaním uvedených dôkazov v spise (rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Radal, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 130 a 131).

21 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že by bolo v rozpore s verejným záujmom, ktorý vyžaduje, aby inštitúcie mohli využívať stanoviská svojich právnych servisov poskytnuté celkom nezávisle, keby sa pripustilo, že takéto interné dokumenty môžu byť predložené v rámci sporu prejednávaného súdom Únie bez toho, aby s ich predložením dotknutá inštitúcia súhlasila alebo aby to tento súd nariadil. Neoprávneným predložením takého právneho stanoviska totiž žalobca dotknutú inštitúciu v konaní, ktorého predmetom je platnosť napadnutého aktu, konfrontuje so stanoviskom, ktoré vydal jej vlastný právny servis počas prípravy tohto aktu. Ak by sa pripustilo, že tento žalobca môže vložiť do spisu právne stanovisko inštitúcie, ktorého sprístupnenie táto inštitúcia nepovolila, v zásade by to totiž znamenalo porušenie požiadaviek na spravodlivé súdne konanie (pozri rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 136 a 137 a citovanú judikatúru).

22 Bolo však rozhodnuté, že zásada transparentnosti môže výnimočne odôvodniť zverejnenie dokumentu, ktorý inštitúcia nesprístupnila verejnosti a ktorý obsahoval právne stanovisko, v súdnom konaní, keď sa toto právne stanovisko týkalo legislatívneho postupu, pri ktorom bola nevyhnutná zvýšená transparentnosť (pozri rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 138 a citovanú judikatúru).

23 V prejednávanej veci sú po prvé oba predmetné dokumenty stanoviskami vyjadrenými právnou službou Parlamentu. Stanovisko z 15. februára 2005 určené predsedajúcemu kvestorovi poverenému hospodárskymi záležitosťami členov Parlamentu sa týka právomocí predsedníctva meniť pravidlá PÚVPP. Právna poznámka z 3. decembra 2018 sa týka možného zrušenia fondu. Z hlavičky týchto dokumentov vyplýva, že ide o dôverné právne stanoviská. Sporné dokumenty sú teda nepochybne právnym poradenstvom v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

24 Po druhé je nesporné, že žalobcovia nepožiadali Parlament o povolenie predložiť predmetné právne stanoviská pred Všeobecným súdom, že Všeobecný súd nenariadil ich predloženie v rámci prejednávaných žalôb a že Parlament ich nezverejnil v rámci žiadosti o prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií v súlade s nariadením č. 1049/2001. Treba teda konštatovať, že tieto dokumenty boli predložené neoprávnene. V tejto súvislosti právo, ktoré členom Parlamentu priznáva rokovací poriadok tejto inštitúcie, nahliadať do všetkých spisov, ktoré má Parlament k dispozícii, im nemôže priznávať právo predložiť na súde bez súhlasu Parlamentu dôverný dokument. Rovnako okolnosti uvádzané žalobcami, že právne stanovisko z 15. februára 2005 bolo čiastočne prebraté do rôznych interných dokumentov Parlamentu a že tvorí prílohu k správe správnej rady fondu určenej predsedníctvu, nemajú vplyv na skutočnosť, že Parlament nedal žalobcom súhlas na zverejnenie uvedeného stanoviska.

25 Po tretie, hoci dotknuté právne stanoviská pochádzajú z Parlamentu, netýkajú sa legislatívneho procesu, ale vzťahujú sa na systém Fondu, ktorý nie je upravený Parlamentom ako zákonodarcom.

26 Za týchto okolností ponechanie predmetných právnych stanovísk v spisoch by porušilo právo Parlamentu na spravodlivý proces a jeho záujem na získavaní úprimných, objektívnych a úplných stanovísk. Okrem toho jediný záujem žalobcov, akokoľvek legitímny, podporiť svoju argumentáciu týmito stanoviskami, nie je dostatočný na odôvodnenie takéhoto porušenia práv a záujmov Parlamentu, o to viac, že dôvodnosť tejto argumentácie a v dôsledku toho možnosť dosiahnuť úspech vo veci nezávisia od predloženia týchto stanovísk. Treba teda vyvodiť záver, že v prejednávanej veci vyváženie záujmov pripomenuté v bode 20 vyššie nasvedčuje v prospech ochrany práv a záujmov Parlamentu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 141 a citovanú judikatúru).

27 Preto treba vyhovieť žiadosti Parlamentu o vyňatie právnych stanovísk z 15. februára 2005 a 3. decembra 2018 zo spisov. Všeobecný súd teda tieto dva dokumenty nebude brať do úvahy.

C. O návrhu na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania

28 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd prijal opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktorých cieľom je, aby Parlament predložil po prvé úplný spis o prijatí rozhodnutia z roku 2023 vrátane súvisiacich správ, ako aj zápisnice zo všetkých súvisiacich stretnutí, po druhé všetky technické a poistno-matematické správy Parlamentu týkajúce sa SDDDZ, ktoré sa ešte nenachádzajú v spisoch, a po tretie odhadované finančné a poistno-matematické náklady SDDDZ od nadobudnutia jeho účinnosti, ako aj náklady na jeho ročný rozpočet.

29 Všeobecný súd prijal opatrenia na zabezpečenie priebehu konania na základe článku 89 ods. 3 písm. d) svojho rokovacieho poriadku s cieľom požiadať Parlament o predloženie zápisníc zo schôdzí predsedníctva zo 17. apríla a 22. mája 2023, ako sa uvádza v odôvodnení 2 rozhodnutia z roku 2023, ako aj oznámení generálneho tajomníka Parlamentu z 12. apríla a 12. mája 2023 a ich príloh, ktoré sú uvedené v uvedených zápisniciach. Za týchto okolností, keďže Všeobecný súd vzhľadom na dokumenty predložené Parlamentom zastáva názor, že má dostatok informácií, nie je potrebné nariadiť poskytnutie ďalších informácií a dokumentov požadovaných žalobcami.

D. O veci samej

30 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné z dôvodu, že sú založené na rozhodnutí z roku 2023, ktoré je tiež nezákonné v rozsahu, v akom stanovuje zníženie výšky dôchodkov splatných v rámci SDDDZ o polovicu, ako aj zrušenie aktualizácie tejto výšky (ďalej len „obe predmetné opatrenia“).

31 Jediný žalobný dôvod žalobcov založený na námietke nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 sa skladá z piatich častí, z ktorých prvá je založená na porušení článku 27 ods. 2 štatútu a rokovacieho poriadku Parlamentu, druhá na porušení zásad právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv, tretia na porušení podstaty práva vlastniť majetok a zásad záruky parlamentnej nezávislosti a rovnosti zaobchádzania, štvrtá na porušení zásady proporcionality a piata na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery.

32 Všeobecný súd zastáva názor, že je vhodné spojiť nielen druhú a piatu časť, ale aj tretiu a štvrtú časť, keďže tieto sa zakladajú jednak na porušení práva vlastniť majetok a jednak na porušení zásad záruky parlamentnej nezávislosti a rovnosti zaobchádzania.

1. O prvej časti založenej na námietke nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 z dôvodu, že je v rozpore s článkom 27 ods. 2 štatútu a rokovacím poriadkom Parlamentu

33 Žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 je nezákonné z dôvodu, že v rozpore s článkom 27 ods. 2 štatútu ovplyvňuje práva na dôchodok, ktoré už nadobudli v rámci SDDDZ. Tvrdia, že toto ustanovenie bolo koncipované ako ustanovenie o „uzavretí“ alebo „ochrane“, ktoré v zásade bráni zmene nadobudnutých alebo nadobúdaných práv v rámci SDDDZ pred nadobudnutím účinnosti štatútu, na rozdiel od práv poslancov, ktorí ešte prispievali do SDDDZ, ktoré bolo možné zmeniť. Tento výklad potvrdzujú čestné vyhlásenia autorov tohto ustanovenia, ako aj článok 76 vykonávacích pravidiel k štatútu. Žalobcovia tiež spochybňujú výklad článku 27 ods. 2 štatútu

podaný judikatúrou, ktorý v každom prípade nie je uplatniteľný na prejednávané veci, keďže svoje práva na dôchodok v rámci SDDDZ nadobudli už pred prijatím rozhodnutia z roku 2023. Z toho vyvodzujú, že predsedníctvo prijatím tohto rozhodnutia prekročilo svoje právomoci, ktoré vyplývajú z článku 25 ods. 2 rokovacieho poriadku Parlamentu, a že k takémuto ovplyvneniu práv nadobudnutých v rámci SDDDZ mohlo dôjsť len prostredníctvom zmeny štatútu.

34 Parlament spochybňuje argumentáciu žalobcov.

35 V tejto súvislosti článok 27 štatútu, ktorý sa nachádza v hlave II nazvanej „Prechodné ustanovenia“, stanovuje:

„1. Dobrovoľný dôchodkový fond, vytvorený Európskym parlamentom, bude zachovaný aj po nadobudnutí účinnosti štatútu pre poslancov alebo bývalých poslancov, ktorí už v tomto fonde nadobudli práva alebo budúce nároky.

2. Nadobudnuté práva alebo budúce nároky zostávajú zachované v plnom rozsahu. Parlament môže stanoviť predpoklady a podmienky nadobudnutia nových práv alebo budúcich nárokov.

3. Poslanci, ktorí poberajú plat [stanovený štatútom], nemôžu už v rámci dobrovoľného fondu dôchodkového zabezpečenia nadobudnúť žiadne nové práva alebo budúce nároky.

4. Fond nemôžu využívať poslanci prvýkrát zvolení do Parlamentu po nadobudnutí účinnosti tohto štatútu.“

36 Žalobcovia v podstate tvrdia, že článok 27 ods. 2 prvá veta štatútu bráni zníženiu výšky dôchodku bývalých poslancov, ktorí nadobudli svoje práva na dôchodok pred prijatím rozhodnutia z roku 2023.

37 V prvom rade treba pripomenúť, že právo sa považuje za nadobudnuté vtedy, keď jeho zakladajúca skutočnosť nastala pred zmenou právnej úpravy. Pokiaľ ide konkrétne o nárok na poberanie starobného dôchodku, tento nárok v zásade vzniká v okamihu, keď nastane skutočnosť zakladajúca tento nárok, teda v okamihu, keď sa dôchodok stane splatným (pozri rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, body 124 a 125 a citovanú judikatúru).

38 V prejednávanej veci je nesporné, že vzhľadom na to, že dôchodky žalobcov boli splatné pred prijatím rozhodnutia z roku 2023, všetci mali nadobudnuté práva na dôchodok.

39 V druhom rade treba tiež pripomenúť, že v práve Únie neexistuje zásada, podľa ktorej nadobudnuté práva, a už vôbec nie budúce nároky, nemožno v žiadnom prípade zmeniť alebo znížiť. Za určitých podmienok je teda možné zmeniť takéto práva na základe vyváženia dotknutých záujmov (rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 89).

40 V treťom rade doslovný výklad článku 27 ods. 2 prvej vety štatútu nevedie nevyhnutne k záveru, že normotvorca Únie mal v úmysle „zmraziť“ výšku dôchodku, na ktorú mal bývalý poslanec nárok (pozri analogicky rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 91). Pokiaľ ide o kontextuálny výklad článku 27 ods. 2 štatútu, treba pripomenúť, že tento článok patrí medzi prechodné ustanovenia uvedeného štatútu. Tento článok, ktorý sa posudzuje v rámci týchto ustanovení, odráža vôľu normotvorcu Únie stanoviť

vzťah medzi jednotným dôchodkovým systémom podľa štatútu pre poslancov Parlamentu a vnútroštátnymi systémami, ako aj SDDDZ, a zároveň zabezpečiť prechod na systém zavedený štatútom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament, T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580, bod 79). Pokiaľ ide o účel tohto článku, bolo rozhodnuté, že cieľom normotvorcu Únie bolo vymedziť osobnú pôsobnosť SDDDZ pri zachovaní jeho výhod pre poslancov Parlamentu, ktorí už boli jeho prispievateľmi, na rozdiel od poslancov Parlamentu zvolených po prvýkrát po nadobudnutí účinnosti štatútu, ktorí už do neho nemohli vstúpiť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, body 91 a 92). Naopak, z článku 27 ods. 2 štatútu nemožno vyvodiť vôľu normotvorcu Únie stanoviť hmotnoprávne podmienky SDDDZ, najmä zakázať akúkoľvek zmenu podmienok tohto systému do budúcnosti, vrátane tých, ktoré majú vplyv na výšku dôchodku, na ktorý má bývalý poslanec nárok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, body 91 a 93).

41 Z toho vyplýva, že článok 27 ods. 2 prvú vetu služobného poriadku nemožno vykladať v tom zmysle, že bráni zníženiu výšky dôchodkov, ktoré majú byť žalobcom vyplatené v rámci SDDDZ. V dôsledku toho žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že predsedníctvo prekročilo svoje právomoci tým, že prijalo rozhodnutie z roku 2023 z dôvodu, že porušuje ustanovenia štatútu.

42 Ostatné tvrdenia uvádzané žalobcami nemôžu spochybniť tento záver.

43 Po prvé na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, okolnosť, že vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky uvedené v bode 40 vyššie, dotknuté osoby nemali nadobudnuté práva na dôchodok, ale len práva na dôchodok zakladajúce budúci nárok, nemá vplyv na uplatnenie výkladu článku 27 ods. 2 prvej vety štatútu, ktorý podal Všeobecný súd a potvrdil Súdny dvor, v prejednávaných veciach. Toto ustanovenie totiž zaobchádza rovnako s nadobudnutými právami a s budúcimi nárokmi, ktoré odlišuje od nových práv uvedených v článku 27 ods. 2 druhej vete uvedeného štatútu. Z toho vyplýva, že výklad podaný súdmi Únie, podľa ktorého účelom článku 27 ods. 2 prvej vety toho istého štatútu je vymedziť osobnú pôsobnosť SDDDZ, a nie stanoviť jeho hmotnoprávne podmienky, platí tak vo vzťahu k poslancom, ktorí majú nadobudnuté práva, ako aj vo vzťahu k poslancom, ktorí majú len budúce nároky.

44 Po druhé článok 76 ods. 1 vykonávacích pravidiel k štatútu v jeho pôvodnom znení (pozri bod 11 vyššie), podľa ktorého „dôchodok [splatný v rámci SDDDZ] sa naďalej vypláca…“, nemožno vykladať ako zmrazenie výšky dôchodku. Toto ustanovenie sa týka podmienok vyplácania dôchodkov splatných v rámci SDDDZ. Tieto podmienky tak patria do všeobecnej právomoci predsedníctva podľa článku 25 ods. 3 rokovacieho poriadku Parlamentu, a preto ich Parlament môže meniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, body 73 a 74).

45 Po tretie sa žalobcovia odvolávajú na čestné vyhlásenia vystavené bývalými poslancami, ktorí sa zúčastnili na rokovaniach a prijatí štatútu a jeho vykonávacích pravidiel. Tvrdia, že tieto vyhlásenia odhaľujú autentický výklad článku 27 štatútu a článku 76 jeho vykonávacích pravidiel v tom zmysle, že tieto ustanovenia zaručujú zachovanie výšky dôchodkov, ktoré poberali alebo majú poberať. Žalobcovia dodávajú, že veľká väčšina poslancov Parlamentu, ktorí hlasovali za štatút, bola poistená v SDDDZ a že v prípade neexistencie takejto záruky by ho neprijali.

46 Na úvod treba uviesť, ako to urobil Parlament, že v prípade neexistencie prípravných prác, ktoré by jasne vyjadrovali zámer autorov ustanovenia, môže súd Únie vychádzať len z rozsahu textu, ako bol vytvorený, a dať mu zmysel, ktorý vyplýva z jeho doslovného a logického výkladu (pozri rozsudok z 20. mája 2010, Komisia/Violetti a i., T-261/09 P, EU:T:2010:215, bod 51 a citovanú judikatúru).

47 Okrem toho čestné vyhlásenia predložené žalobcami v podstate iba pripomínajú, že článok 27 štatútu, ako aj článok 76 jeho vykonávacích pravidiel boli koncipované ako záruka dodržiavania nadobudnutých práv poistencov v SDDDZ alebo ako záruka práva na poberanie dôchodku, a to aj po vyčerpaní fondu, v situácii, keď by tento fond od nadobudnutia účinnosti štatútu už nebol podstatne dopĺňaný. Takéto vyhlásenia nemôžu vyvrátiť výklad článku 27 ods. 2 prvej vety štatútu, ako vyplýva z rozsudkov uvedených v bode 40 vyššie, podľa ktorého toto ustanovenie nebráni zníženiu výšky dôchodkov, ktoré majú byť vyplatené žalobcom.

48 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie, treba prvú časť jediného žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O druhej a piatej časti založených na námietke nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 z dôvodu, že porušuje zásady právnej istoty, ochrany nadobudnutých práv a ochrany legitímnej dôvery

49 V druhej časti jediného žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 porušuje zásadu právnej istoty, keďže zasahuje do práv nadobudnutých pred jeho prijatím. Zdôrazňujú, že aj keby rozhodnutie z roku 2023 mohlo mať vplyv na nadobudnuté práva, takto vykonané zníženie práv je úplne bezprecedentné, pokiaľ ide o jeho rozsah. Konkrétne rozhodnutie z roku 2023 má vplyv na základné charakteristiky práva na dôchodok, a to na výšku tohto nároku a na zodpovednosť Parlamentu zabezpečiť jeho vyplácanie v prípade vyčerpania fondu. Vo svojej replike dodávajú, že podľa ich názoru bola porušená zásada právnej istoty z dôvodu, že rozhodnutie z roku 2023 neobsahuje prechodné opatrenia. Tvrdia, že vzhľadom na to, že Parlament nebol v platobnej neschopnosti, mohol znášať vyššie rozpočtové náklady stanovením prechodného režimu.

50 V piatej časti jediného žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že regulačný rámec uplatniteľný na SDDDZ, ktorý pozostáva zo štatútu, jeho vykonávacích pravidiel a rozhodnutia predsedníctva z 1. apríla 2009, bol prijatý s cieľom zaručiť zásadu ochrany legitímnej dôvery zachovaním práv na dôchodok nadobudnutých na základe pravidiel PÚVPP, vrátane výšky dôchodku. Dodávajú, že aj za predpokladu, že by Parlament mal „právny priestor“ na prijatie rozhodnutia z roku 2023, opakované uistenia, ktoré poskytol fondu a príjemcom SDDDZ, pokiaľ ide o zachovanie výšky dôchodkov, vrátane skutočnosti, že by prevzal zodpovednosť v prípade vyčerpania aktív fondu, obmedzili tento priestor vzhľadom na vzniknutú legitímnu dôveru.

51 Parlament spochybňuje argumentáciu žalobcov.

52 Druhá a piata časť obsahujú v podstate dve výhrady, z ktorých prvá je založená na porušení zásady dodržiavania nadobudnutých práv a druhá na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery.

a) O prvej výhrade založenej na porušení zásady dodržiavania nadobudnutých práv

53 Podľa ustálenej judikatúry sa nové zákony, ktorými sa mení predchádzajúci zákon, teda uplatnia, ak nie je stanovené inak, na budúce účinky situácií, ktoré vznikli za účinnosti tohto predchádzajúceho zákona. Inak je to len v situáciách, ktoré vznikli a skončili sa počas pôsobnosti predchádzajúceho zákona, ktorým vznikli nadobudnuté práva (pozri rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 124 a citovanú judikatúru).

54 Pokiaľ ide konkrétne o nárok na poberanie starobného dôchodku, tento nárok v zásade vzniká v okamihu, keď sa dôchodok stane splatným (pozri bod 37 vyššie). Zásada ochrany nadobudnutých práv však neznamená, že akákoľvek zmena spôsobu výpočtu dôchodku, ktorá vedie k zníženiu tohto dôchodku, uplatňujúca sa na základe právnej úpravy prijatej po tom, čo sa tento dôchodok stal splatným, predstavuje zásah do týchto nadobudnutých práv (rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 126).

55 Treba totiž rozlišovať medzi nadobudnutými právami na dôchodok a výškou dôchodkov. Pojem „nadobudnuté práva na dôchodok“ sa vzťahuje na práva na dôchodok vyplývajúce z príspevkov, ktoré každý zo žalobcov zaplatil individuálne a ktoré predstavujú základ pre výpočet dôchodku, ktorý sa im vypláca v rámci SDDDZ. Tento pojem preto nemožno chápať v tom zmysle, že odkazuje na údajné právo poberať dôchodok v pevnej a nemennej výške vypočítanej na základe predpisov účinných v čase vyplácania dôchodku (pozri analogicky rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 89).

56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v práve Únie neexistuje zásada, podľa ktorej by nadobudnuté práva nemohli byť v žiadnom prípade zmenené alebo obmedzené. Za určitých podmienok je možné zmeniť takéto práva po vyvážení dotknutých záujmov (pozri bod 39 vyššie).

57 V tejto súvislosti žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že skutočnosť, že rozhodnutím z roku 2023 sa znížila výška splatného dôchodku vyplácaného príjemcom SDDDZ, predstavuje sama osebe porušenie zásady dodržiavania nadobudnutých práv.

58 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na rozsahu zníženia výšky dôchodkov vykonaného rozhodnutím z roku 2023, toto tvrdenie súvisí s otázkou dodržania zásady proporcionality, a teda bude riešené v rámci tretej a štvrtej časti v rozsahu, v akom sú založené na neprimeranom zásahu do práva vlastniť majetok.

59 Z toho vyplýva, že s výhradou preskúmania tvrdenia súvisiaceho so zásadou proporcionality treba prvú výhradu zamietnuť.

b) O druhej výhrade založenej na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery

60 Pokiaľ ide na jednej strane o údajné porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, treba pripomenúť, že právo dovolávať sa tejto zásady prináleží ako dôsledok zásady právnej istoty každej osobe podliehajúcej súdnej právomoci, u ktorej inštitúcia Únie spôsobila vznik dôvodných očakávaní tým, že jej poskytla presné uistenia (pozri rozsudok zo 16. decembra 2020, Rada/K. Chrysostomides & Co. a i., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 178 a citovanú judikatúru).

61 Uisteniami schopnými vyvolať uvedené očakávania sú bez ohľadu na formu, akou boli oznámené, informácie, ktoré sú presné, neviažu sa na splnenie žiadnej podmienky, zhodujú sa a pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Naopak, nikto sa nemôže dovolávať porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery, pokiaľ neexistujú uvedené uistenia. Rovnako, ak je pozorná a obozretná osoba schopná predvídať prijatie opatrenia Únie spôsobilého poškodiť jej záujmy, nemôže sa v prípade prijatia tohto opatrenia dovolávať uvedenej zásady (pozri rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 96 a citovanú judikatúru).

62 V prvom rade v rozsahu, v akom sa žalobcovia odvolávajú na legitímnu dôveru, ktorá vyplýva z regulačného rámca uplatniteľného na SDDDZ, ktorý sa skladá zo štatútu, jeho vykonávacích pravidiel a rozhodnutia predsedníctva z 1. apríla 2009, treba pripomenúť, že ani štatút, ani jeho vykonávacie pravidlá nestanovujú nárok na zachovanie výšky dôchodku určenej podľa stavu právnej úpravy pred prijatím rozhodnutia z roku 2023 (pozri body 41 a 44 vyššie).

63 Okrem toho žalobcovia uvádzajú, že Parlament sa na schôdzi predsedníctva 1. apríla 2009 zaviazal, že v prípade vyčerpania prostriedkov fondu zaručí výplatu dôchodkov splatných v rámci SDDDZ čerpaním z vlastného rozpočtu. Dodávajú, že toto rozhodnutie bolo oznámené všetkým poistencom SDDDZ a že od roku 2009 Parlament uvádzal výšku poistno-matematického deficitu fondu vo svojej ročnej účtovnej závierke.

64 V tejto súvislosti treba uviesť, že predsedníctvo na svojej schôdzi 1. apríla 2009 nielen prijalo rozhodnutie z toho istého dňa, ktorým sa menia pravidlá PÚVPP, ale v mene Parlamentu sa tiež zaviazalo zaručiť „právo poslancov poistených v [SDDDZ] na získanie doplnkového dôchodku, na ktorý im zostane nárok po vyčerpaní fondu“. Tiež rozhodlo, že „rovnako akékoľvek imanie, ktoré zostane vo fonde po vyplatení všetkých dôchodkových nárokov, sa prevedie na Parlament“. Ako uvádzajú žalobcovia, tento záväzok bol uvedený v oznámení určenom poistencom SDDDZ z 3. apríla 2009.

65 Cieľom tohto záväzku bolo zaručiť, v prípade pravdepodobného vyčerpania fondu pred vyplatením všetkých práv na dôchodok nadobudnutých poslancami, nadobudnuté práva na dôchodok poslancov (rozsudky z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 73, a z 13. marca 2013, Inglewood a i./Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 66).

66 Vzhľadom na jeho znenie a so zreteľom na judikatúru citovanú v bodoch 54 a 55 vyššie si však takýto záväzok Parlamentu uhrádzať zo svojho vlastného rozpočtu vyplácanie dôchodkov s cieľom zaručiť dodržiavanie nadobudnutých práv príjemcov SDDDZ nemožno zamieňať so záväzkom Parlamentu zaručiť vyplácanie dôchodkov vo výške stanovenej podľa pravidiel platných pred prijatím rozhodnutia z roku 2023.

67 Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že prijatím rozhodnutia z roku 2023 Parlament prostredníctvom svojho predsedníctva nerešpektoval rozsah záväzku prijatého 1. apríla 2009 a z tohto dôvodu porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery.

68 V druhom rade, pokiaľ ide o akty uvádzané žalobcami, z ktorých vyplýva legitímne očakávanie, že nedôjde k zníženiu výšky splatných dôchodkov, po prvé stanoviská právnej služby Parlamentu z 15. februára 2005 a 3. decembra 2018 boli zo spisov vyňaté, a preto ich nemožno zohľadniť.

69 Po druhé, oznámenie generálneho tajomníka Parlamentu z 24. novembra 2005 je informatívnym oznámením adresovaným členom predsedníctva, v ktorom sa predsedníctvu predkladajú určité návrhy týkajúce sa financovania fondu po prijatí štatútu. Ide teda o interné oznámenie, ktoré už zo svojej podstaty nie je určené príjemcom fondu. Okrem toho, ako tvrdí Parlament, toto oznámenie, ktoré je súčasťou vnútorného rozhodovacieho postupu, odráža len stanovisko administratívneho útvaru Parlamentu, a to generálneho sekretariátu, a nie stanovisko predsedníctva, ktoré je príslušným orgánom, pokiaľ ide o zmenu hmotnoprávnych podmienok SDDDZ (rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 74). Toto oznámenie teda nemožno považovať za oznámenie obsahujúce uistenia, ktoré správny orgán poskytol príjemcom fondu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2002, Borremans a i./Komisia, T-319/00, EU:T:2002:229, bod 67). Treba dodať, že okolnosť, že žalobcovia mohli mať prístup k uvedenému oznámeniu z dôvodu ich postavenia poslancov Parlamentu, nemôže spochybniť tento záver, pretože inak by sa im priznala ochrana na základe legitímnej dôvery, ktorá je pre nich špecifická.

70 Po tretie list predsedu Parlamentu predsedovi fondu zo 14. apríla 2016 uvádza jednoznačný záväzok Parlamentu „prijať svoje právne záväzky voči členom fondu“. Vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek spresnenia rozsahu uvedených záväzkov tento list nemôže predstavovať uistenie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 60 vyššie, pokiaľ ide o skutočnosť, že výška splatných dôchodkov v rámci SDDDZ nemôže byť zmenená.

71 Po štvrté to isté platí pre uznesenie Európskeho parlamentu z 24. októbra 2018 o pozícii Rady k návrhu všeobecného rozpočtu Európskej únie na rozpočtový rok 2019 (Ú. v. EÚ C 345, 2020, s. 221). Týmto uznesením sa totiž Parlament obmedzuje na to, že žiada svojho generálneho tajomníka a predsedníctvo, aby urýchlene zostavili jasný plán toho, ako „Európsky parlament prevezme svoje záväzky a zodpovednosti v prípade [SDDDZ], a to hneď po voľbách v roku 2019“. Neobsahuje preto žiadne uistenie, že Parlament nezmení výšku dôchodkov vyplácaných v rámci SDDDZ. Navyše uznesenie Parlamentu, akým je uznesenie z 24. októbra 2018, je dokumentom obsahujúcim čisto politické vyhlásenia, ktorý nemá záväznú povahu a nemôže vyvolať legitímnu dôveru, že bude mať účinok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 1985, Salerno a i./Komisia a Rada, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, neuverejnený, EU:C:1985:318, bod 59, a uznesenie zo 17. decembra 2003, Krikorian a i./Parlament a i., T-346/03, EU:T:2003:348, body 19 a 20).

72 Po piate, hoci sa vo vyhláseniach generálneho tajomníka Parlamentu na schôdzi predsedníctva 12. marca 2018 uvádza, že po vyčerpaní fondu by mal Parlament vyplácať dôchodky splatné v rámci SDDDZ zo svojho vlastného rozpočtu, neobsahujú žiadne uistenie o výške týchto dôchodkov. Pokiaľ ide o vyhlásenia generálneho tajomníka pred výborom Parlamentu pre kontrolu rozpočtu zo 16. novembra 2020, jasne sa v nich uvádza možnosť znížiť výšku dôchodkov.

73 Z toho vyplýva, že akty, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, nemôžu vyvolať legitímnu dôveru v skutočnosť, že výška splatných dôchodkov vyplácaných v rámci SDDDZ nemôže byť znížená.

74 V treťom rade treba konštatovať, že v oblasti úpravy SDDDZ má správny orgán širokú mieru voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2013, Inglewood a i./Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 71). V oblasti, v ktorej správny orgán disponuje takouto voľnou úvahou, však samotná prax, nech je akokoľvek bežná, nezodpovedá presným, nepodmieneným a zhodujúcim sa informáciám, z ktorých by skutočne mohlo vyplývať legitímne očakávanie (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 2. decembra 2020, Thunus a i./EIB, T-247/19, neuverejnený, EU:T:2020:577, bod 70 a citovanú judikatúru). Preto skutočnosť, že až do rozhodnutia z roku 2023 zmeny, ktoré Parlament vykonal v SDDDZ, systematicky ovplyvnili

len príjemcov tohto systému, ktorí ešte nepoberali svoj doplnkový dôchodok, nemohla vyvolať legitímnu dôveru v skutočnosť, že budúce reformy systému sa môžu podobne týkať len týchto príjemcov.

75 Treba dodať, že z písomností v spisoch a z vyhlásení Parlamentu na pojednávaní vyplýva, že prax uvedená v bode 74 vyššie bola založená na výklade, ktorý v rámci útvarov Parlamentu prevládal, pokiaľ ide o rozsah nadobudnutých práv v oblasti dôchodkov. Tieto útvary sa totiž najmä domnievali, že nie je možné zmeniť výšku splatného dôchodku vyplácaného bývalým poslancom, ktorí už poberali svoj dôchodok, pretože inak by došlo k zásahu do ich nadobudnutých práv. Túto okolnosť však nemožno považovať za uistenie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 61 vyššie, že tento výklad bude zachovaný dovtedy, kým bude v platnosti SDDDZ. Ako teda Parlament uviedol na pojednávaní, výklad jeho útvarov sa vyvíjal v závislosti od rozhodnutí vydaných súdmi Únie.

76 V štvrtom rade treba uviesť, že právna úprava týkajúca sa SDDDZ bola viackrát zmenená, najmä v rokoch 2009 a 2018, z dôvodu zhoršenia hospodárskej a finančnej situácie fondu. Reformy z 1. apríla 2009 a 10. decembra 2018 boli spochybnené príjemcami SDDDZ a boli predmetom vecí, v ktorých boli vydané jednak rozsudky z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), a z 13. marca 2013, Inglewood a i./Parlament (T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127), a jednak rozsudky z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament (T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580), z 15. septembra 2021, Arnaoutakis a i./Parlament (T-240/20 až T-245/20, neuverejnený, EU:T:2021:590), z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament (C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187), a z 9. marca 2023, Galeote a Watson/Parlament (C-715/21 P a C-716/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:190). Treba tiež poznamenať, že počas diskusií, ktoré predchádzali prijatiu reformy z 10. decembra 2018, predsedníctvo uviedlo, že táto reforma je nedostatočná. Požiadalo generálneho tajomníka Parlamentu, aby do konca roka 2020 navrhol ďalšie opatrenia vrátane zmrazenia alebo zníženia aktualizácie výšky dôchodkov a aby preskúmal ďalšie opatrenia na nájdenie dlhodobejšieho riešenia pre fond.

77 Príjemcovia SDDDZ, akými sú žalobcovia, si preto nevyhnutne uvedomovali kontext rozhodnutia z roku 2023, konkrétne potrebu reformovať podmienky SDDDZ.

78 Na základe všetkých týchto dôvodov treba túto výhradu zamietnuť v rozsahu, v akom je založená na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietkach neprípustnosti vznesených Parlamentom v tejto súvislosti alebo o prípustnosti dokumentov uvádzaných žalobcami a predložených v prílohe repliky.

79 Pokiaľ ide na druhej strane o údajné porušenie zásady právnej istoty, žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 neobsahuje prechodné opatrenia.

80 Predsedníctvo totiž rozhodlo, že predmetné opatrenia sa budú uplatňovať bez zavedenia prechodného režimu z dôvodu uvedeného v odôvodnení 8 rozhodnutia z roku 2023, že vzhľadom na závažnosť finančných problémov SDDDZ a riziko veľmi skorého vyčerpania likvidity fondu by zavedenie takéhoto režimu mohlo výrazne ohroziť predpokladané finančné účinky uvedených opatrení. Rozhodnutie z roku 2023 bolo teda prijaté 12. júna 2023, v *Úradnom vestníku Európskej únie* bolo uverejnené 29. júna 2023 a účinnosť nadobudlo 1. júla 2023.

81 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom základnej požiadavky právnej istoty v jej rôznych vyjadreniach je zaručiť predvídateľnosť situácií a právnych vzťahov patriacich do práva Únie (pozri rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený,

EU:C:2023:187, bod 120 a citovanú judikatúru). Zásada právnej istoty vyžaduje, aby právna úprava Únie dotknutým osobám umožnila poznať s istotou rozsah povinností, ktoré im táto úprava stanovuje, pričom musia mať možnosť jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (pozri rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 123 a citovanú judikatúru).

82 V sporoch týkajúcich sa verejnej služby Únie bolo rozhodnuté, že úradníci nemajú právo na zachovanie služobného poriadku, ktorý existoval v čase ich prijatia do zamestnania, a že hoci normotvorca Únie môže kedykoľvek vykonať zmeny pravidiel služobného poriadku, o ktorých sa domnieva, že sú v súlade so záujmom služby, a prijať do budúcnosti ustanovenia služobného poriadku, ktoré sú pre dotknutých úradníkov nevýhodnejšie, je to pod podmienkou, že stanoví dostatočne dlhé prechodné obdobie, aby sa zabránilo neočakávaným zmenám podmienok vyplácania nadobudnutých dôchodkov. Cieľom takého obdobia je neporušiť legitímne očakávanie, pokiaľ ide o zachovanie právnej úpravy (pozri rozsudok z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament, T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580, body 129 a 132 a citovanú judikatúru).

83 Okrem toho aj za predpokladu, že by v prejednávanej veci vznikla legitímna dôvera, quod non, prevažujúci verejný záujem môže brániť prijatiu prechodných opatrení v situáciách, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti novej právnej úpravy, ale ktorých vývoj nebol skončený. Práve v prípade neexistencie prevažujúceho verejného záujmu absencia prechodných opatrení chrániacich dôveru, ktorú mohol hospodársky subjekt legitímne mať v právnu úpravu Únie, porušuje vyššiu právnu normu (pozri rozsudok z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament, T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580, bod 133 a citovanú judikatúru).

84 V prejednávanej veci sa predmetné opatrenia posudzovali vzhľadom na mimoriadne chúlostivú situáciu fondu, ktorého aktíva sa koncom mája 2023 pohybovali od 43 do 44 miliónov eur, keď sa ročná suma dôchodkov, ktoré sa mali vyplatiť, pohybovala v priemere medzi 22 a 23 miliónmi eur až do roku 2030. V tomto kontexte a v každom prípade si ochrana fondu v krátkodobom horizonte vyžadovala prijatie opatrení s okamžitým účinkom a mohla tak predstavovať prevažujúci verejný záujem, ktorý by mohol odôvodniť neprijatie prechodných opatrení.

85 Z toho vyplýva, že túto výhradu treba zamietnuť v rozsahu, v akom je založená na porušení zásady právnej istoty bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom.

86 S výhradou preskúmania tvrdení týkajúcich sa porušenia zásady proporcionality treba preto zamietnuť námietku nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 založenú na tom, že porušuje zásady právnej istoty, ochrany nadobudnutých práv a ochrany legitímnej dôvery.

3. O tretej a štvrtej časti v rozsahu, v akom sú založené na námietke nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 z dôvodu, že porušuje právo vlastniť majetok

87 V tretej časti jediného žalobného dôvodu žalobcovia najmä tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 vzhľadom na rozsah zníženia výšky dôchodku, ktorý spôsobuje, zasahuje do podstaty práva vlastniť majetok. Po prvé tento základný obsah tak zodpovedá prinajmenšom neznížiteľnej úrovni 50 % výšky dôchodku stanovenej judikatúrou týkajúcou sa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES z 22. októbra 2008 o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. EÚ L 283, 2008, s. 36). O neznížiteľnú úroveň ide o to viac, že na jednej strane Parlament nemal mieru voľnej úvahy, ktorú táto smernica priznala členským štátom, a na

druhej strane Parlament bol v každom prípade povinný zodpovedať sa za vyčerpanie fondu, ktoré bolo predpokladané a predvídateľné najmä od roku 2009 a malo k nemu dôjsť v roku 2024. Žalobcovia z toho vyvodzujú, že rozhodnutie z roku 2023 má za následok protiprávne neutralizovanie zodpovednosti Parlamentu. Po druhé rozhodnutie z roku 2023 znížením deficitu fondu neprimerane zaťažilo jeho príjemcov.

88 Štvrtou časťou jediného žalobného dôvodu žalobcovia najmä tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 je nezákonné z dôvodu, že na jednej strane mu nepredchádzalo vyváženie dotknutých záujmov a na druhej strane nerešpektuje zásadu proporcionality. V tejto súvislosti tvrdia, že hoci sa s deficitom fondu počítalo, Parlament sa zaviazal vyrovnať ho a v žiadnom prípade neexistovala povinnosť zachovať poistno-matematickú rovnováhu fondu, abstraktný cieľ všeobecného záujmu znížiť tento deficit, čo bol jediný cieľ, ktorý rozhodnutie z roku 2023 sledovalo, nie je nevyhnutný, legitímny a ani primeraný. Žalobcovia zdôrazňujú, že problémy s likviditou fondu vyplývajú z jeho koncepcie a vývoja, za ktoré je zodpovedný Parlament. Okrem toho podľa ich názoru vyrovnávanie deficitu úplne alebo nadmerne zaťažuje príjemcov SDDDZ, čo odporuje dovtedy platnému rozdeleniu na dve tretiny a jednu tretinu. Dodávajú, že ani doložka o vrátení zvýšených príspevkov, ani doložka o neistote nemôžu spochybniť neprimeranosť rozhodnutia z roku 2023.

89 Parlament spochybňuje argumentáciu žalobcov.

a) Úvodné pripomienky

90 Článok 17 ods. 1 Charty stanovuje:

„Každý má právo vlastniť svoj oprávnene nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom.“

91 Toto ustanovenie predstavuje právnu normu, ktorá priznáva práva jednotlivcom [pozri rozsudok z 21. mája 2019, Komisia/Maďarsko (Užívanie poľnohospodárskych pozemkov), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 68 a citovanú judikatúru].

92 V súlade s článkom 52 ods. 3 Charty v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva zodpovedajúce právam zaručeným Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaným v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv, ktoré priznáva tento dohovor. Na účely výkladu článku 17 Charty treba teda zohľadniť judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP, ktorý zakotvuje ochranu vlastníckeho práva ako úroveň minimálnej ochrany [pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2019, Komisia/Maďarsko (Užívanie poľnohospodárskych pozemkov), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 72 a citovanú judikatúru].

93 Už bolo konštatované, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, keď právna úprava stanovuje automatické vyplácanie sociálnej dávky, vzniká majetkový záujem, ktorý v prípade osôb, ktoré spĺňajú podmienky na jej vyplácanie, patrí do pôsobnosti článku 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP. Nároky vyplývajúce z platenia príspevkov do systému sociálneho zabezpečenia tak predstavujú na účely tohto článku majetkové práva (rozsudok z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50) a zníženie výšky starobného dôchodku, ktoré

môže mať vplyv na kvalitu života dotknutej osoby, predstavuje obmedzenie jej práva vlastniť majetok (pozri rozsudok z 19. septembra 2024, Coppo Gavazzi a i./Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 104 a citovanú judikatúru).

94 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci, ako to uznáva aj Parlament, rozhodnutie z roku 2023 v rozsahu, v akom vedie k zníženiu výšky dôchodku žalobcov, obmedzuje ich právo vlastniť majetok.

95 Treba však pripomenúť, že právo vlastniť majetok zaručené článkom 17 Charty nie je absolútnou výsadou a jeho výkon môže byť predmetom obmedzení opodstatnených cieľmi všeobecného záujmu sledovanými Úniou (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69). Podľa článku 52 ods. 1 prvej vety Charty tak musí byť akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných touto Chartou stanovené zákonom a musí rešpektovať ich podstatu. V článku 52 ods. 1 druhej vete Charty sa dodáva, že za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality sa takéto obmedzenia môžu uplatniť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

96 V prejednávanej veci žalobcovia v prvej výhrade tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 porušuje článok 52 ods. 1 prvú vetu Charty. Hoci pripúšťajú, že zásah do práva vlastniť majetok rozhodnutím z roku 2023 je stanovený zákonom, tvrdia, že toto rozhodnutie porušuje podstatu práva vlastniť majetok.

97 V druhej výhrade žalobcovia tvrdia, že prinajmenšom rozhodnutie z roku 2023 porušuje článok 52 ods. 1 druhú vetu Charty v rozsahu, v akom neprimerane zasahuje do práva vlastniť majetok.

b) O prvej výhrade založenej na porušení podstaty práva vlastniť majetok

98 Žalobcovia v podstate tvrdia, že po prvé rozhodnutie z roku 2023 neprimerane znižuje výšku dôchodkov v rozmedzí od 60,15 % do 70,71 %, po druhé toto rozhodnutie protiprávne neutralizuje zodpovednosť Parlamentu a po tretie znížením deficitu fondu neprimerane zaťažuje jeho príjemcov tým, že porušuje základné pravidlo rozdelenia zaťaženia systému, ktoré sa dovtedy uplatňovalo.

99 Treba pripomenúť, že článok 17 ods. 1 Charty chráni majetkové právo, ktoré žalobcovia nadobudli z dôvodu zaplatenia príspevkov do fondu. Naopak, toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že zakladá nárok na dôchodok v určitej výške (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50 a citovanú judikatúru).

100 V prejednávanej veci tak majetkové právo žalobcov, ako je zakotvené v článku 17 ods. 1 Charty, spočíva v práve na poberanie dôchodku v rámci SDDDZ, a nie v nároku na pohľadávku v určitej výške. Treba pritom konštatovať, že hoci rozhodnutie z roku 2023 znižuje výšku dôchodkov splatných v rámci tohto systému, nespochybňuje samotnú zásadu nároku na dôchodok.

101 Podľa žalobcov je však zníženie výšky dôchodkov splatných v rámci SDDDZ vyplývajúce z rozhodnutia z roku 2023 takého rozsahu, že to má vplyv na podstatu práva vlastniť majetok.

102 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa Parlamentu sa posúdenie úrovne zníženia výšky dôchodkov musí v zásade vykonať s ohľadom na zásadu proporcionality a len úplne extrémne zníženie tejto výšky by mohlo mať vplyv na podstatu práva vlastniť majetok.

103 Pokiaľ ide o rozsah zníženia výšky dôchodkov vyplývajúci z rozhodnutia z roku 2023, treba uviesť, že žalobcovia predložili znalecký posudok z 5. októbra 2023, ktorý na žiadosť fondu vypracovala poradenská spoločnosť špecializujúca sa na oblasť dôchodkov a sociálneho zabezpečenia. Podľa tohto posudku by na základe poistno-matematickej analýzy rozhodnutie z roku 2023 viedlo k zníženiu výšky dôchodkov splatných v rámci SDDZ v priemere o 62,53 %, pričom miera zníženia by sa pohybovala v rozmedzí od 60,15 % do 70,71 %. Ak by sa neutralizoval vplyv zvýšenia veku odchodu do dôchodku zo 65 na 67 rokov, ktorý v prejednávanej veci nie je spochybnený, kumulatívny vplyv zníženia o 50 % a zrušenia aktualizácie na výšku dôchodkov by predstavoval v priemere 61,96 %. Treba tiež uviesť, že najvyššia miera zníženia sa týka osôb, ktoré na rozdiel od žalobcov ešte nenadobudli práva na dôchodok k dátumu prijatia rozhodnutia z roku 2023.

104 Parlament tvrdí, že znalecký posudok nemá žiadnu hodnotu pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia z roku 2023, pričom však nespochybňuje odhady, ktoré sú v ňom uvedené, alebo použité spôsoby výpočtu. Na pojednávaní Parlament pripustil, že nemal k dispozícii odhady, pokiaľ ide o celkovú úroveň zníženia výšky dôchodkov vyplývajúcu z oboch predmetných opatrení.

105 V tomto kontexte a vzhľadom na skutočnosti uvedené v spisoch Všeobecný súd zastáva názor, že odhady uvedené v znaleckom posudku, ktorý predložili žalobcovia, možno považovať za primerané.

106 V prvom rade žalobcovia tvrdia, že podstata základného práva vlastniť majetok v oblasti dôchodkov, pokiaľ ide o taký režim, akým je SDDDZ, by sa mala určiť vzhľadom na minimálnu úroveň zaručenú judikatúrou týkajúcou sa článku 8 smernice 2008/94.

107 V tejto súvislosti treba uviesť, že cieľom smernice 2008/94 je chrániť zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa. Podľa jej článku 1 ods. 1 sa táto smernica uplatňuje na nároky zamestnancov vyplývajúce z pracovnoprávnych zmlúv alebo pracovnoprávnych vzťahov voči zamestnávateľom, ktorí sa nachádzajú v platobnej neschopnosti v zmysle článku 2 ods. 1 tej istej smernice. Článok 3 prvý odsek uvedenej smernice ukladá členským štátom povinnosť zriadiť orgán, ktorý zaručuje výplatu neuspokojených nárokov dotknutých zamestnancov. Článok 8 tej istej smernice stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby sa prijali potrebné opatrenia na ochranu záujmov zamestnancov v súvislosti s právami zakladajúcimi ich okamžitý nárok na dávky v starobe v rámci doplnkových podnikových alebo medzipodnikových dôchodkových systémov mimo vnútroštátnych systémov zákonného sociálneho zabezpečenia. Toto posledné uvedené ustanovenie sa vykladalo tak, že na účely dodržania minimálnej ochrany vyžaduje, aby bývalý zamestnanec získal v prípade platobnej neschopnosti svojho zamestnávateľa aspoň polovicu dávok v starobe vyplývajúcich z práv na dôchodok nadobudnutých v rámci doplnkového podnikového dôchodkového systému (pozri rozsudok z 19. decembra 2019, Pensions-Sicherungs-Verein, C-168/18, EU:C:2019:1128, bod 41 a citovanú judikatúru).

108 Na úvod treba konštatovať, že smernica 2008/94 vzhľadom na svojich adresátov, ktorými sú členské štáty, a na svoju vecnú pôsobnosť je v prejednávanej veci zjavne neuplatniteľná.

109 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, cieľom smernice 2008/94 nie je určiť maximálnu úroveň zníženia výšky dôchodkov, ale v rámci povinnosti členských štátov chrániť zamestnancov u platobne neschopného zamestnávateľa zaviesť systém záruky dávok splatných v rámci doplnkového dôchodkového systému, ktorý musí pokrývať aspoň 50 % týchto dávok.

110 Okrem toho, ako tvrdí Parlament, podstatu základného práva vlastniť majetok nemožno určiť s ohľadom na pravidlá prijaté normotvorcom Únie a vykladané súdom Únie s cieľom definovať harmonizovanú úroveň ochrany v oblasti pracovného práva. Normotvorca Únie sa totiž môže rozhodnúť prijať právnu úpravu, ktorá dotknutým osobám priznáva vyššiu úroveň ochrany, než je minimálna úroveň ochrany, ktorá vyplýva z dodržiavania základných práv.

111 Aj keby sa teda pripustilo, čo Parlament spochybnil na pojednávaní, že 50 % sadzba zníženia výšky dôchodkov splatných v rámci SDDDZ, ktorá bola stanovená v rozhodnutí z roku 2023, bola inšpirovaná judikatúrou týkajúcou sa článku 8 smernice 2008/94, táto judikatúra nemôže preukázať, že zníženie sadzby o viac ako 50 % by znamenalo zbavenie podstaty základného práva vlastniť majetok v oblasti doplnkového dôchodku.

112 V druhom rade podstatu práva vlastniť majetok, ktoré spočíva v nároku na poberanie dôchodku, nemožno určiť s ohľadom na rozdelenie platieb príspevkov do SDDDZ medzi poslancov a Parlament, ani s ohľadom na údajný záväzok Parlamentu pokryť deficit fondu. Tieto otázky sa totiž týkajú financovania SDDZ, a preto sa odlišujú od otázky týkajúcej sa dodržiavania práva na poberanie dôchodku v rámci tohto systému.

113 V treťom rade Všeobecný súd konštatuje, že po nadobudnutí účinnosti rozhodnutia z roku 2023 mesačná výška dôchodkov v prípade príjemcov, ktorí prispievali päť, desať a pätnásť rokov, predstavuje 900 eur, 1 800 eur a 2 700 eur. Hoci tieto sumy vyplývajú z uplatnenia výrazného zníženia o 50 %, nie sú zanedbateľné vo vzťahu k rôznym dobám prispievania.

114 Vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci a judikatúru, podľa ktorej článok 17 ods. 1 Charty nemožno vykladať tak, že zakladá nárok na dôchodok v určitej výške (pozri bod 99 vyššie), žalobcovia nepreukázali, že zníženie výšky dôchodkov splatných v rámci SDDDZ na základe rozhodnutia z roku 2023 v pomere uvedenom v bode 103 vyššie by zbavilo právo na dôchodok jeho podstaty a spochybnilo by tak podstatu práva vlastniť majetok.

115 Z toho vyplýva, že prvú výhradu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

c) O druhej výhrade založenej na neprimeranom zásahu do práva vlastniť majetok

116 Žalobcovia tvrdia, že prinajmenšom rozhodnutie z roku 2023 porušuje článok 52 ods. 1 druhú vetu Charty v rozsahu, v akom neprimerane zasahuje do práva vlastniť majetok.

117 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada proporcionality, ktorá predstavuje jednu zo všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty prijaté normotvorcom Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 16. februára 2022, Maďarsko/Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 340 a citovanú judikatúru).

118 Pokiaľ ide o súdne preskúmanie dodržiavania podmienok uvedených v bode 117 vyššie, v oblasti úpravy SDDDZ už bolo rozhodnuté, že vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou Parlament disponuje, môže zákonnosť prijatého opatrenia ovplyvniť len zjavná neprimeranosť takého opatrenia vo vzťahu k cieľu, ktorý mal Parlament sledovať (pozri v tomto zmysle rozsudky

z 13. marca 2013, Inglewood a i./Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 71, a z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament, T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580, bod 97).

119 Nejde teda o to, či opatrenia prijaté rozhodnutím z roku 2023 boli jediné alebo najlepšie možné, ale o to, či boli zjavne neprimerané vo vzťahu k cieľom, ktoré chcel Parlament sledovať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. decembra 2019, Česká republika/Parlament a Rada, C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 77 a citovanú judikatúru).

120 Na účely určenia, či je rozhodnutie z roku 2023 v súlade so zásadou proporcionality, treba po prvé preskúmať, či predmetné opatrenia sledujú legitímne ciele, po druhé, či sú vhodné na dosiahnutie týchto cieľov, po tretie, či zjavne nejdú nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov, a po štvrté, či sú primerané vzhľadom na tieto ciele v rozsahu, v akom vyplývajú zo spravodlivej rovnováhy medzi rôznymi dotknutými záujmami.

1) O existencii legitímnych cieľov

121 Hoci žalobcovia uznávajú, že rozhodnutie z roku 2023 sleduje cieľ všeobecného záujmu, spochybňujú legitímnosť tohto cieľa.

122 Z odôvodnení 1, 2 a 6 rozhodnutia z roku 2023 vyplýva, že prijaté opatrenia boli vzhľadom na „mimoriadne ťažkú“ finančnú situáciu fondu, najmä na jeho „mimoriadne závažné“ problémy s likviditou a jeho poistno-matematický deficit, určené na zachovanie fondu v krátkodobom horizonte v záujme súčasných a budúcich príjemcov z SDDDZ a na vyhnutie sa negatívnym dôsledkom pre európskych daňových poplatníkov alebo prinajmenšom na zníženie ich rozsahu.

123 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že keďže fond je zodpovedný za vyplácanie doplnkových dôchodkov bývalým poslancom (pozri bod 9 vyššie), jeho zachovanie, hoci aj v krátkodobom horizonte, predstavuje legitímny cieľ.

124 Treba tiež pripomenúť, že SDDDZ sa pôvodne zakladal na poistno-matematickom výpočte, v rámci ktorého mali celkové ročné príspevky poistencov a Parlamentu v zásade pokrývať všetky práva na dôchodok nadobudnuté v tom istom roku, pričom tieto príspevky uhrádzal poistenec vo výške jednej tretiny a Parlament vo výške dvoch tretín (pozri bod 8 vyššie). Je pravda, že zásada finančnej rovnováhy fondu bola narušená nadobudnutím účinnosti štatútu a jeho vykonávacích pravidiel, keďže financovanie fondu bolo až na výnimky zastavené. Nič to však nemení na tom, že hoci Parlament už prispel vo výške dvoch tretín na financovanie SDDDZ, aj čiastočné pokrytie značného poistno-matematického deficitu zo strany Parlamentu môže zvýšiť finančnú záťaž vyplývajúcu z tohto systému pre európskych daňových poplatníkov. Zníženie negatívnych dôsledkov spojených s deficitom fondu pre tohto daňového poplatníka pritom predstavuje legitímny cieľ (pozri analogicky rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 112).

125 Ciele sledované rozhodnutím z roku 2023 boli teda legitímne a zodpovedali obavám Parlamentu týkajúcim sa problémov s likviditou, ktoré postihli fond, a výšky jeho poistno-matematického deficitu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. septembra 2021, Ashworth a i./Parlament, T-720/19 až T-725/19, neuverejnený, EU:T:2021:580, bod 100).

126 Legitímnosť cieľov sledovaných rozhodnutím z roku 2023 nie je spochybnená tvrdeniami žalobcov, podľa ktorých sa Parlament snažil zbaviť svojej zodpovednosti.

127 Na jednej strane totiž žalobcovia nemôžu dôvodne tvrdiť, že rozhodnutie z roku 2023 porušuje rozsah záväzku prijatého 1. apríla 2009 (pozri bod 67 vyššie).

128 Na druhej strane sa žalobcovia odvolávajú na zodpovednosť Parlamentu za finančnú situáciu fondu z dôvodu, že nestanovil mechanizmus poistno-matematického vyváženia ani neprijal opatrenia na kompenzáciu, v zásade, ukončenia financovania fondu príspevkami po nadobudnutí účinnosti štatútu.

129 Je pravda, že zo spisových dokumentov, najmä zo zápisníc zo schôdzí predsedníctva, vyplýva, že hoci sa preukázali problémy s financovaním Fondu, najmä po prijatí štatútu a finančnej kríze v rokoch 2007/2008, boli prijaté iba opatrenia, ktorých nedostatok bol zistený. Prípadná zodpovednosť Parlamentu za zhoršenie finančnej situácie fondu v dôsledku neprijatia dostatočných vyrovnávacích opatrení však nie je taká, aby ho zbavila možnosti konať s cieľom znížiť verejné výdavky a ochrániť fond alebo aby tieto ciele boli nelegitímne.

130 Žalobcovia preto nemôžu dôvodne spochybniť legitimitu záujmov, na ktorých je založené rozhodnutie z roku 2023.

2) O vhodnosti opatrení na účely dosiahnutia sledovaných cieľov

131 Treba pripomenúť, že cieľmi sledovanými rozhodnutím z roku 2023 je zachovanie fondu v krátkodobom horizonte a obmedzenie dôsledkov jeho deficitu na európskych daňových poplatníkov.

132 Podľa rozhodnutia z roku 2023 však aktíva fondu dosahovali na konci roka 2022 výšku 52,8 milióna eur, zatiaľ čo výška dôchodkov, ktoré sa mali vyplatiť, mala byť od 22 do 23 miliónov eur ročne až do roku 2030. V rozhodnutí z roku 2023 sa preto uvádza, že fond by sa mohol v roku 2024 vyčerpať a nevyhnutne by bol vyčerpaný najneskôr v roku 2025 s nefinancovaným poistno-matematickým deficitom vo výške približne 310 miliónov eur. Tieto číselné údaje, ktoré nie sú spochybnené, sú potvrdené ročnou účtovnou závierkou vypracovanou k 31. decembru 2022.

133 Podľa rozhodnutia z roku 2023 by zníženie dôchodkov o 50 % a zrušenie ich aktualizácie malo viesť k úspore 181,4 milióna eur a 40,4 milióna eur. Záväzky fondu by tak klesli z 362,7 milióna eur na 139 miliónov eur. V kombinácii s úsporami vo výške dvoch miliónov eur vyplývajúcimi zo zvýšenia veku odchodu do dôchodku, by tieto opatrenia viedli k predĺženiu životnosti fondu o dva alebo tri roky a k zníženiu jeho poistno-matematického deficitu z 310 na 86 miliónov eur.

134 Treba tiež pripomenúť, že predsedníctvo rozhodlo, že predmetné opatrenia sa budú uplatňovať bez zavedenia prechodného režimu z dôvodu, že vzhľadom na závažnosť problémov s financovaním SDDDZ a riziko veľmi skorého vyčerpania likvidity fondu by zavedenie takéhoto režimu mohlo výrazne ohroziť očakávané finančné účinky týchto opatrení.

135 Okrem toho na pojednávaní bolo možné konštatovať, že rozhodnutím z roku 2023 sa skutočne predĺžila životnosť fondu, ktorého aktíva by sa podľa názoru Parlamentu mali vyčerpať do decembra 2026.

136 Z týchto skutočností vyplýva, že opatrenia prijaté rozhodnutím z roku 2023 sú zjavne vhodné na dosiahnutie sledovaných cieľov.

3) O nevyhnutnosti a proporcionalite opatrení

137 Žalobcovia v podstate tvrdia, že rozhodnutie z roku 2023 zasiahlo do práva vlastniť majetok spôsobom, ktorý nebol nevyhnutný a nevyplýval z vyváženia rôznych existujúcich záujmov.

138 Treba preto preskúmať, či Parlament prostredníctvom svojho predsedníctva obmedzil zásah do práva vlastniť majetok príjemcov SDDDZ, akými sú žalobcovia, na to, čo bolo nevyhnutne potrebné, v tom zmysle, že sledované ciele nebolo možné primerane dosiahnuť rovnako účinným spôsobom inými prostriedkami, ktoré menej zasahujú do tohto práva, a či dosiahol spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami sledovaného všeobecného záujmu a právom vlastniť majetok uvedených príjemcov. Na účely tohto preskúmania je potrebné zohľadniť nasledujúce skutočnosti.

139 Po prvé z odôvodnení 2 a 6 rozhodnutia z roku 2023 vyplýva, že predsedníctvo zvážilo rôzne možné riešenia a rôzne opatrenia na riešenie problémov s likviditou fondu a na zníženie jeho poistno-matematického deficitu vrátane „menej rušivých“ opatrení, než aké boli prijaté. Tieto alternatívne opatrenia však boli zamietnuté z dôvodu, že boli nedostatočné vzhľadom na rozsah finančných ťažkostí fondu.

140 Zo zápisnice zo schôdzí predsedníctva zo 17. apríla a 22. mája 2023 a z oznámení generálneho tajomníka Parlamentu, ktoré slúžili na podporu komunikácie predsedníctva, totiž vyplýva, že pôvodne sa zvažovalo niekoľko možností, aby sa v konečnom dôsledku zúžili na dve možnosti, a to na možnosť zvolenú v rozhodnutí z roku 2023 a na ďalšiu, ktorá spočívala v znížení výšky dôchodkov o 50 % bez zmeny ostatných parametrov systému. Právne riziká spojené s každou možnosťou, ako aj každý ich vplyv na poistno-matematický deficit a na životnosť fondu boli posúdené a predsedníctvo sa vyslovilo v prospech „najambicióznejšej“ možnosti.

141 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozhodnutie z roku 2023 nevedie k vyrovnaniu poistno-matematického deficitu fondu, ale k výraznému zníženiu tohto deficitu z 310 na 86 miliónov eur. V odpovedi na otázky položené na pojednávaní Parlament v podstate uviedol, že cieľom reformy SDDDZ bolo podstatne znížiť výšku tohto deficitu bez toho, aby bola stanovená osobitná suma, ktorá sa má dosiahnuť. Dodal, že úroveň zníženia uvedeného deficitu bola určená najmä vzhľadom na mieru zníženia výšky dôchodkov, ktorú považoval za prijateľnú vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora.

142 Po druhé v odôvodnení 6 rozhodnutia z roku 2023 sa uvádza, že predsedníctvo zohľadnilo pomer medzi celkovou výškou dôchodkov, ktoré boli vyplatené individuálne v rámci SDDDZ, a celkovými individuálnymi príspevkami príjemcov. Títo tak v priemere za každé euro investované do fondu získali 4,7 eura, pričom v prípade 16 % z nich táto suma predstavovala 14,3 eura.

143 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že do 30. júna 2023 výška dôchodku predstavovala za každý rok výkonu mandátu, za ktorý sa platili príspevky, 3,5 % základu zodpovedajúceho 40 % platu sudcu na Súdnom dvore Európskej únie, pričom minimálna suma bola stanovená na 10,5 % tohto základu a maximálna suma zodpovedala 70 % tohto základu. Z oznámenia generálneho tajomníka Parlamentu z 12. apríla 2023 vyplýva, že po aktualizácii uvedeného základu v roku 2022 bola mesačná výška dôchodku pre príjemcov, ktorí prispievali päť, desať a pätnásť rokov, stanovená na približne 1 700 eur, 3 400 eur a 5 100 eur.

144 Po tretie z oznámenia generálneho tajomníka Parlamentu z 12. mája 2023 vyplýva, že predmetné opatrenia sa zvažovali spolu s možnosťou poistencov požiadať o vystúpenie z SDDDZ a vyplatenie dôchodku vo forme jednorazovej a konečnej platby paušálnej sumy. Táto možnosť, ktorá už existovala v prospech poistencov SDDDZ, ktorí ešte neboli na dôchodku, bola rozšírená na všetkých poistencov a predpokladalo sa, že uvedená paušálna suma bude v podstate zodpovedať rozdielu medzi sumou individuálnych príspevkov zaplatených poslancom alebo bývalým poslancom zvýšených o 20 % a sumou už poberaných dôchodkov. Toto opatrenie zapadá do kontextu, v ktorom zníženie výšky dôchodkov stanovené rozhodnutím z roku 2023 má zo svojej povahy väčší vplyv na osoby, ktoré ešte nie sú na dôchodku alebo ktoré začali poberať dôchodok krátko pred prijatím rozhodnutia z roku 2023. Podľa odôvodnenia 7 tohto rozhodnutia by tieto osoby v podstate mohli uprednostňovať vystúpenie zo systému vzhľadom na vykonané zmeny a neistotu súvisiacu s budúcnosťou fondu.

145 Po štvrté rozhodnutie z roku 2023 obsahuje „doložku o prípadoch mimoriadnych ťažkostí“, nazvanú aj „doložka o neistote“ alebo „doložka o núdzi“, podľa ktorej príjemca môže podať žiadosť o zvýšenie dôchodku, ak preukáže, že po znížení dôchodku vyplácaného v rámci SDDDZ by žil pod hranicou rizika chudoby.

146 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti treba konštatovať toto.

147 V prvom rade, pokiaľ ide o samotnú existenciu vyváženia rôznych existujúcich záujmov, z odôvodnenia 6 rozhodnutia z roku 2023 vyplýva, že predmetné opatrenia boli určené so zreteľom najmä na záujmy súčasných alebo budúcich príjemcov SDDDZ a že sa zvážili iné opatrenia, ktoré menej zasahujú do práva vlastniť majetok príjemcov tohto systému. Okrem toho rozhodnutie z roku 2023 nevyrovnáva poistno-matematický deficit fondu. Časť tohto deficitu zachováva na ťarchu rozpočtu Parlamentu, a teda európskych daňových poplatníkov.

148 Z toho vyplýva, že rozhodnutie z roku 2023 nevyhnutne vyplýva z vyváženia existujúcich záujmov, a to na jednej strane záujmov príjemcov SDDDZ a na druhej strane záujmov európskeho daňového poplatníka. Žalobcovia preto nemôžu dôvodne tvrdiť, že Parlament úplne a absolútne opomenul zvážiť iné než rozpočtové existujúce záujmy.

149 V druhom rade, pokiaľ ide o výsledok vyváženia rôznych existujúcich záujmov, treba konštatovať, že predmetné opatrenia majú pre žalobcov významné finančné dôsledky. Výrazne totiž znižujú výšku dôchodkov, ktoré poberali v rámci SDDDZ do 30. júna 2023. Toto zníženie je tiež náhle v prípade neexistencie prechodného režimu.

150 V tejto súvislosti Všeobecný súd na jednej strane zastáva názor, že okolnosť, že SDDDZ je dobrovoľným doplnkovým dôchodkovým systémom, je dôležitým prvkom v rámci jeho posúdenia proporcionality predmetných opatrení. Keďže poistenie v SDDDZ nie je povinné, iba časť bývalých poslancov Parlamentu poberá dôchodok v rámci tohto systému. Okrem toho treba pripomenúť, že dôchodok vyplácaný v rámci SDDDZ nie je jediným dôchodkom poberaným za roky, počas ktorých žalobcovia prispievali do uvedeného systému. Za tieto roky dostávajú žalobcovia na základe prílohy III k pravidlám PÚVPP (pozri bod 7 vyššie) dôchodok vyplácaný buď členskými štátmi a prípadne doplnený Parlamentom, alebo Parlamentom. Navyše žalobcovia, ktorí boli opätovne zvolení od siedmeho volebného obdobia (2009 – 2014), poberajú od Parlamentu aj dôchodok podľa štatútu.

151 V tomto kontexte zníženie, hoci aj výrazné, nepovinného doplnkového dôchodku nemá, pokiaľ ide o zásah do práva vlastniť majetok, rovnaký rozsah ako zníženie základného dôchodku, ktorý predstavuje náhradný príjem, ktorý má svojmu príjemcovi poskytnúť prostriedky potrebné na jeho živobytie a môže sa ukázať ako jediný dôchodok poberaný týmto príjemcom.

152 Na druhej strane, ako uviedol Parlament, mieru zníženia výšky dôchodkov možno prirovnať k výnosom z investícií vyplývajúcich z platenia príspevkov poistencami, t. j. priemerným výnosom 4,7 eura za investované euro (pozri bod 142 vyššie). Okrem toho možnosť poberať dôchodok vyplatený v rámci SDDDZ vo forme jednorazovej a konečnej platby paušálnej sumy zaručuje, ak sa využije, že poistenci získajú späť aspoň sumu zodpovedajúcu príspevkom, ktoré zaplatili, zvýšenú o 20 %. Treba tiež konštatovať, že rozhodnutie z roku 2023 nemá za následok zníženie nominálnych súm dôchodkov na úroveň, ktorá by bola zjavne neprimeraná vzhľadom na dĺžku trvania mandátu a výšku zaplatených príspevkov.

153 Dôsledky predmetných opatrení na právo žalobcov vlastniť majetok boli vyvážené rozpočtovými obmedzeniami a potrebou, ktorá bola viackrát zdôraznená v rámci prípravných prác na rôznych reformách SDDDZ vrátane rozhodnutia z roku 2023, prijať rozhodnutie, ktoré je zodpovedné z hľadiska financií Únie.

154 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že ťažkosti Fondu vyplývajú najmä z finančných kríz z rokov 2002 a 2007/2008. Podľa informácií, ktoré Parlament potvrdil na pojednávaní, po tejto poslednej kríze vykázal fond stratu vo výške 60 miliónov eur. Ako však uviedol generálny tajomník Parlamentu v oznámení z 12. apríla 2023, v dôsledku tejto krízy muselo byť zreformovaných viacero vnútroštátnych dôchodkových systémov vrátane systémov základného dôchodkového zabezpečenia. Treba tiež uviesť, že mnohé členské štáty museli prijať legislatívne reformy, ktorými sa znížila výška vyplácaných dôchodkov, aby sa zachovala alebo obnovila finančná rovnováha príslušného systému alebo dokonca ich všeobecného rozpočtu. Takéto konštatovanie má nevyhnutne určitú váhu v spoločnosti vyznačujúcej sa solidaritou, ako to zdôrazňuje článok 2 ZEÚ (rozsudok z 25. februára 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku a Adoreikė, C-146/23 a C-374/23, EU:C:2025:109, bod 71), a v kontexte, v ktorom už bol SDDDZ z dvoch tretín financovaný Parlamentom, a teda európskymi daňovými poplatníkmi (pozri bod 124 vyššie).

155 Treba tiež uviesť, že je pravda, že rozdeľovací kľúč medzi poistencami a Parlamentom, pokiaľ ide o financovanie príspevkov do SDDDZ, mohol byť použitý na určenie časti deficitu, ktorá sa má pokryť z rozpočtu Parlamentu. Parlament však disponoval širokou mierou voľnej úvahy (pozri bod 118 vyššie). S výhradou dodržania zásady proporcionality tak mohol slobodne určiť iné rozdelenie, pokiaľ ide o pokrytie poistno-matematického deficitu fondu.

156 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti treba konštatovať, že predmetné opatrenia uvedené v rozhodnutí z roku 2023 nie sú napriek ich významným vplyvom na právo vlastniť majetok príjemcov SDDDZ výsledkom zjavne neprimeranej arbitráže medzi záujmami týchto príjemcov a príslušnými rozpočtovými záujmami.

157 Vzhľadom na vyššie uvedené treba zamietnuť druhú výhradu, a teda zamietnuť námietku nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 založenú na tom, že porušuje právo vlastniť majetok.

4. O tretej a štvrtej časti v rozsahu, v akom sú založené na námietke nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 z dôvodu, že porušuje zásady záruky parlamentnej nezávislosti a rovnosti zaobchádzania

158 Žalobcovia tvrdia, že Parlament neposúdil vplyv zníženia výšky dôchodkov splatných v rámci SDDDZ, ku ktorému došlo rozhodnutím z roku 2023, na všeobecnú zásadu záruky parlamentnej nezávislosti, ktorá zahŕňa finančnú nezávislosť, ako aj na zásadu rovnosti zaobchádzania. Podľa nich pritom uvedené zásady boli porušené vzhľadom na rozsah tohto zníženia a neexistenciu podobných opatrení týkajúcich sa dôchodku podľa štatútu.

159 Parlament spochybňuje argumentáciu žalobcov.

a) O výhrade založenej na porušení zásady záruky parlamentnej nezávislosti

160 Záruka nezávislosti vrátane finančnej nezávislosti poslancov, ktorí ako zástupcovia ľudu majú slúžiť všeobecnému záujmu tohto ľudu, predstavuje všeobecnú zásadu, ktorá je vlastná každému systému demokratického parlamentného zastúpenia (pozri rozsudok zo 7. marca 2018, Gollnisch/Parlament, T-624/16, neuverejnený, EU:T:2018:121, bod 45 a citovanú judikatúru). Záruka primeraného finančného vyrovnania zabezpečujúceho nezávislosť poslanca nemôže byť obmedzená iba na obdobie mandátu. Musí najmä stanoviť dôchodok v závislosti od dĺžky obdobia, počas ktorého bol poslanec súčasťou Parlamentu (rozsudok z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 59). V rozsahu, v akom je jeho cieľom zabezpečiť minimálne krytie hlavne pre poslancov pochádzajúcich z členských štátov, v ktorých je systém dôchodkového zabezpečenia stanovený pre poslancov nedostatočný, je tak SDDDZ súčasťou právnych ustanovení, ktorých predmetom je zabezpečiť vo všeobecnom záujme finančnú nezávislosť poslancov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, body 59 a 60).

161 V prejednávanej veci žalobcovia v prvom rade tvrdia, že Parlament pred prijatím rozhodnutia z roku 2023 nepreskúmal, či zníženie výšky dôchodkov neporušuje všeobecnú zásadu záruky parlamentnej nezávislosti.

162 Treba pritom pripomenúť, že odôvodnenie 6 rozhodnutia z roku 2023 spresňuje, že opatrenia, ktoré obsahuje, boli určené so zreteľom najmä na záujmy súčasných alebo budúcich príjemcov SDDDZ. V tom istom odôvodnení sa uvádza, že sa preskúmali „menej rušivé“ opatrenia, ale boli zamietnuté ako nedostatočné. Okrem toho treba pripomenúť, že v rozhodnutí z roku 2023 sa stanovuje možnosť zvýšiť dôchodok bývalých poslancov, ktorí by sa po znížení dôchodku vyplácaného v rámci SDDDZ ocitli v núdzi, ako aj možnosť týchto poslancov požiadať o vystúpenie z SDDDZ a vyplatenie dôchodku vo forme jednorazovej a konečnej platby paušálnej sumy.

163 V tejto súvislosti okolnosť, že v rozhodnutí z roku 2023 sa výslovne nespomína záruka parlamentnej nezávislosti, neznamená, že Parlament túto záruku nezohľadnil prostredníctvom širšieho pojmu „záujmy príjemcov SDDDZ“.

164 V druhom rade žalobcovia v podstate tvrdia, že priznanie dostatočného dôchodku má za cieľ odstrániť akékoľvek obmedzovanie poslancov pri výkone ich mandátu a že tento cieľ bol porušený, pretože rozsah zníženia výšky dôchodkov má za následok, že sa tieto dôchodky dostali

na nedostatočnú úroveň. Tvrdia, že Parlament nevykonal podobné zníženie výšky dôchodku podľa štatútu, ale že rozhodnutie z roku 2023 tým, že uznáva, že takéto zníženie je prípustné, otvára cestu k tomuto zníženiu.

165 Na jednej strane pritom žalobcovia neodôvodňujú, ako by zníženie výšky dôchodku vykonané rozhodnutím z roku 2023 viedlo k priznaniu nedostatočného dôchodku, čo by malo za následok porušenie zásady záruky parlamentnej nezávislosti. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že dôchodok nadobudnutý v rámci SDDDZ je doplnkovým dôchodkom, ktorý sa pripočítava k dôchodku vyplácanému buď členskými štátmi a prípadne doplneným Parlamentom, alebo Parlamentom podľa prílohy III k pravidlám PÚVPP (pozri bod 7 vyššie) a že pristúpenie k tomuto systému nebolo povinné.

166 Na druhej strane okolnosť, že Parlament neprijal podobné opatrenie na zníženie dôchodku podľa štatútu, nemôže preukázať, že rozhodnutie z roku 2023 porušuje zásadu záruky parlamentnej nezávislosti.

167 Túto výhradu treba preto zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom.

b) O výhrade založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

168 Zásada rovnosti zaobchádzania je porušená, ak sa s dvomi kategóriami osôb, ktorých skutková a právna situácia sa podstatne neodlišuje, zaobchádza rozdielne, alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako (rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 102).

169 V prejednávanej veci podľa žalobcov skutočnosť, že rozhodnutie z roku 2023 výrazne znižuje výšku dôchodkov splatných v rámci SDDDZ s cieľom odbremeniť rozpočet Parlamentu, a teda chrániť európskeho daňového poplatníka, hoci v súvislosti s dôchodkom podľa štatútu nebolo prijaté žiadne podobné opatrenie, v podstate svedčí o porušení zásady rovnosti zaobchádzania, ktoré nebolo preskúmané pred prijatím tohto rozhodnutia.

170 Ako pritom uvádzajú samotní žalobcovia, Súdny dvor už rozhodol, že vzhľadom na rozdiely medzi systémom dôchodkového zabezpečenia podľa štatútu a SDDDZ, keďže prvý z nich je na rozdiel od druhého povinný a výlučne hradený z rozpočtu Únie, existencia rozdielov medzi nimi sama osebe nevedie k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania bez ohľadu na prípadnú podobnosť medzi týmito dvoma systémami dôchodkového zabezpečenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neuverejnený, EU:C:2023:187, bod 105). Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, okolnosť, že toto posúdenie vykonal Súdny dvor v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 10. decembra 2018 uvedeného v bode 76 vyššie, ktoré sa týkalo len dôchodkov, ktoré ešte neboli splatné ku dňu nadobudnutia jeho účinnosti, neznamená, že sa neuplatňuje na prejednávanú vec, keďže je založená na všeobecných rozdieloch medzi SDDDZ a systémom dôchodkového zabezpečenia podľa štatútu.

171 Túto výhradu treba preto zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom.

172 Z toho vyplýva, že námietku nezákonnosti rozhodnutia z roku 2023 založenú na tom, že porušuje zásady záruky parlamentnej nezávislosti a rovnosti zaobchádzania, treba zamietnuť.

173 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy musia byť žaloby zamietnuté.

IV. O trovách

174 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

175 Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Parlamentu, v súlade s jeho návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloby sa zamietajú.

2. Pán Enrique Barón Crespo a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe, sú povinní nahradiť trovy konania.

Marcoulli Schwarcz Madise

Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. decembra 2025.

Podpisy